

SENTÈNCIA 98-04 DE 16 DE GENER DE 1998

RENOVACIÓ DEL PASSAPORT PROVISIONAL. LLEI QUALIFICADA DE LA NACIONALITAT DE 3 DE SETEMBRE DE 1993. Requisit de la residència exclusiva a Andorra durant vint anys pels pares a partir del naixement del fill. Si s'interromp i es torna a residir a Andorra durant vint anys més, es compleix el requisit. Interpretació favorable al dret de sang i naixement al Principat.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Batllia, en la sentència núm. 97-46, de 15 de juliol de 1997, va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. Alexandre G.M. i va anul·lar el Decret del M.I. Govern 96/GJ/96, de 2 d'agost de 1996, que havia desestimat el recurs de reposició formulat per l'interessat contra la no renovació del seu passaport provisional. La sentència declarava el dret del demandant a que li sigui renovat el seu passaport provisional.

2.- La representació processal del Govern va presentar recurs d'apel·lació contra la sentència citada, el primer d'octubre de 1997, demanant-ne la revocació i la declaració de que ,s ajustada al dret la decisió de denegar el passaport provisional al demandant.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se'n va donar trasllat a la part apel·lada, que el va contestar el 22 d'octubre de 1997, demanant la confirmació de la sentència de la Batllia.

4.- Les parts no havien demanat vista oral, per la qual cosa van presentar els respectius escrits de conclusions el 5 i el 13 de novembre de 1997, moment a partir del qual les actuacions van quedar vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix

l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i en el 56 i següents de la llei processal d'aquesta jurisdicció.

Segon.- La qüestió que es planteja en aquesta segona instància és la relativa a si, per poder gaudir d'un passaport provisional les persones a qui es refereix l'article 8.1 de la Llei qualificada de la nacionalitat de 3 de setembre de 1993, la residència dels seus pares al Principat ha d'haver estat ininterrompuda a partir del naixement del fill que demana el passaport o pot haver estat interrompuda després del naixement.

Els fets dels quals s'ha de partir per resoldre el recurs no es discuteixen i la sentència de la Batllia els recull clarament; el Sr. Alexandre G. va néixer a Escaldes-Engordany el 7 d'octubre de 1972, fill de pares estrangers no nascuts a Andorra, va residir al Principat fins l'any 1983, data en què es desplaçà a viure a Espanya juntament amb els seus progenitors; retornats aquests a Andorra, i inscrits al Servei d'Immigració en dates 23 de febrer de 1989 i primer d'agost de 1989, han residit al país fins l'actualitat.

Tercer.- Partint de la base, no discutida, de què al Sr. G. no li és aplicable, per raons d'edat, el Títol I de la Llei qualificada de la nacionalitat de 5 d'octubre de 1995, la norma que reconeix el dret a obtenir un passaport andorrà provisional és la Disposició final Primera de la Llei de 1993, que ho fa en favor dels qui, trobant-se en les condicions previstes en l'article 8, nom,s els falta completar el termini de residència per a poder adquirir la nacionalitat.

L'article 8 estableix que "Les persones nascudes a Andorra, filles de pare i mare estrangers, podran adquirir la nacionalitat andorrana a condició que el pare o la mare tinguin residència i domicili efectius i exclusius a Andorra durant un període ininterromput de vint anys, com a mínim", entre d'altres requisits.

El Govern apel·lant, contràriament a la sentència de la Batllia, que va estimar el recurs, considera que la correcta interpretació del precepte és la de que a partir del naixement no s'hagi interromput la residència durant vint anys al Principat, i compte tingut que en aquest cas es va interrompre durant alguns anys, no hi ha dret a obtenir el passaport provisional.

La realitat és que l'article analitzat no exigeix que a partir del naixement del fill la residència dels pares a Andorra no s'interrompi. Cal entendre, per tant, que malgrat que s'hagi interromput, si es torna a residir al Principat, es compta novament el termini, que és el que ha esdevingut en el cas present. No existeix cap raó per a fer interpretacions restrictives de l'article i la Disposició final citats, i més quan, avui dia, les disposicions reguladores de la nacionalitat s'inscriuen en un marc favorable al seu reconeixement. Així ho expressa literalment la pròpia

Exposició de motius de la Llei de 1993, que abastament explica l'evolució de la legislació reguladora d'aquesta matèria i indica com el que es vol amb la reforma és aconseguir que cada vegada la població real d'Andorra sigui composta de més andorrans per dret de sang i per naixement al país.

En conseqüència, la interpretació que sosté la representació del Govern en aquesta segona instància no ha de prosperar, la qual cosa comporta la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència de la Batllia en tots els seus pronunciaments.

Quart.- No apreciem circumstàncies determinants d'una especial imposició de les costes ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del M.I. Govern d'Andorra contra la sentència núm. 97-46, de 15 de juliol de 1997, dictada per la Batllia, que es confirma íntegrament. No fem imposició de costes en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.